

CHUDĀ•K HOLKA - II.

StĀ™eda, 14 listopad 2007

Milá Danielo, milé kudlanky, ještĀ› bych ráda doplnila pár vĀ›cí, ve kterých jsou nesrovnalosti co se týše lidiĀ•ek, kteĀ• mi píší reakce na mĀ›j minulý dopis. Mému bývalému pĀ™íteli je uĀ›¾ sedmadvacet, takĀ›¾e zase tak mladý uĀ›¾ také r
Ano, s penĀ›zi je to problém.

Vzhledem k tomu, Ā›¾e mi vzal auto, které jsme kupovali napĀ›l, tak jsem mu Ā™ekla, Ā›¾e chci alespoĀ› platit na dĀ›ti. J
odpovĀ›Ā• byla, Ā›¾e na auto stejnĀ› nevydĀ›lám a aĀ› mu nedĀ›lám problémy, Ā›¾e dokĀ›¾e být pĀ›kný hajzl a aĀ› ho nech
z této stránky... Byla jsem jako opaĀ™ená, Ā›¾ila jsem sedm let ve společnĀ•né domácnosti s Ā•lovĀ›kem, kterého vlastnĀ›
vĀ›bec neznám... Jediné, co mi teĀ• slíbil dávat, jsou 3.000,- na obĀ› dĀ›ti a tak mi nezbylo nic jiného, neĀ›¾ souhlasit s tím,
Ā›¾e auto zĀ›stane jemu. Na bydlení mi nepĀ™ispívá a ani nikdy nepĀ™ispíval. BohuĀ›¾el musím nĀ›jak zaplatit bydlení nájem
uĀ›¾ivit sebe dĀ›ti a psa. JenomĀ›¾e - nebyli jsme manĀ›želé, takĀ›¾e nĀ›jaké majetkoprávní vyrovnání asi nepĀ™ipadá v úvah
upĀ™ímnĀ› Ā™eĀ•eno ani to nechci. NemĀ›la bych na to ještĀ› uĀ›¾ivit auto. TeĀ• Ā•ekám na soud, kde budu mít
vlastní péĀ•e, ale nemĀ›Ā›¾u si mu Ā™íci o více penĀ›z, ponĀ›vadĀ›¾ on tady se mnou obĀ•as bydlel, ale já to na sociálce nem
nahlášené, samozĀ™ejmĀ› kvĀ›li penĀ›zĀ›m, tak to chtĀ›l. A on mi teĀ• mi vyhroĀ›oval, Ā›¾e jestli budu Ā›¾ádat o víc
tam udá, Ā›¾e Ā™ekne, Ā›¾e se mnou poĀ™ád bydlel a já budu sociálce vracet. No, nemám na nĀ›j sílu, a opravdu nevím, kde
bych ty peníze vzala, kdyby to fakt nĀ›jak prokázal, takĀ›¾e se musím spokojit s tím, co se uvolil dávat a nĀ›jak bojovat s tím,
co mám k dispozici. DĀ›ti si nebral, zaĀ•al aĀ›¾ teĀ• poslední dobou, kdy jsem mu navrhla, Ā›¾e by jsi je mohl vzít alespoĀ›
sudou sobotu. Souhlasil, ale dĀ›ti mi vozí dĀ™íve neĀ›¾ má, tĀ™eba Ā™ekne, Ā›¾e musí jet za kamarádem atd... Dcerka je na
závislá a vadí mi, Ā›¾e ho tak málo vidí. A on s nimi není ani ten jeden den, kdy mĀ›Ā›¾e. MĀ› to nevadí, Ā›¾e je pĀ™íveze dĀ™
mrzí mnĀ› to kvĀ›li dĀ›tem, jemu to nevadí, jeho to netrápí. Jinak se neozve, jak se malým daĀ™í, jestli jsou zdravé atd. Nikdy
nestavil, neomluvil....nic.

Já ho milovala a jediné co jsem si pĀ™ála, bylo stát se jeho Ā›¾enou a mít rodinu. To byl mĀ›j cíl a vĀ›Ā™ila jsem v to. A Ā›
pĀ™išlo tak brzo??? Oni se nás na ten svĀ›t neprosili a já se o nĀ› dokĀ›¾u postarat i sama, kdyĀ›¾ on není schopný;
vĀ›dĀ›la jsem, do Ā•eho jdu, ponĀ›vadĀ›¾ jsem od svých desíti vychovávala a starala se o své dva malé sourozence. Jen mĀ›
nikdy nenapadlo, Ā›¾e to takhle skonĀ›í, to je celé. VĀ›dycky Ā™íkal, Ā›¾e jsme jeho Ā›¾ivot a Ā›¾e by bez nás neumĀ›l Ā›¾ít,
jediné, co kdy dokázal, a sliboval, Ā›¾e nikdy neskonĀ›ím jako máma (rozvedená se dvĀ›ma dĀ›tmi). Ne, nejsem Ā›¾ádná
panna Maria, ale byla jsem mu naprosto vĀ›rná, starala se o nĀ›j, o dĀ›ti, o domácnost a kdyĀ›¾ nebyly peníze, tak jsem
vĀ›dycky šla a sehnala je - aĀ› uĀ›¾ na jídlo, nebo jeho cigarety, nebo benzín do auta, protoĀ›¾e on by pĀ›šky
nechodil, alespoĀ› to nešlo, kdyĀ›¾ Ā›¾il se mnou.

Navíc dneska jsem se dozvĀ›dĀ›la, Ā›¾e ona dotyĀ•ná sleĀ•na, která s ním údajnĀ› Ā•eká rodinu, si na mnĀ› zjistila kontakt
(mobil) a potĀ™ebuje se mnou prý nutnĀ› mluvit... TakĀ›¾e jsem moc zVĀ›davá, co má na srdci, protoĀ›¾e kdyĀ›¾ jsem s ní chtĀ›
mluvit já, tak mi to zakázala, Ā›¾e se omlouvá, ale Ā›¾e se mnou mluvit nechce. Nejspíš potĀ™ebuje, abych jí pomohla,
aby se k ní on vrátil. Je mi z nich fakt zle.... Asi je to tak, Ā›¾e nedokĀ›¾u tak velkou zradu odpustit. A jestli jo, tak pĀ™esĀ› ja
píšete, musela bych vidĀ›t snahu alespoĀ› nĀ›jaký Ā•as, ale to on takový není. VĀ›dy volil tu nejjednodušš
cestu a ani já ani dĀ›ti bychom mu nĀ›jaké Ā•ekání a pĀ™esVĀ›dĀ•ování nestáli, vím to, Ā›¾ila jsem s ním a znám ho. Nejjedno
Ā™íkal, Ā›¾e se pĀ™ed nikým nemíní obhajovat a nĀ›co nĀ›komu dokazovat, Ā›¾e on tohle zapotĀ™ebí nemá.

Tak to vidíte.... Zuzana

Milá Zuzko, nechci moc kritizovat toho mladého muĀ›¾e, se kterým máš dvĀ› dĀ›ti, ale chtĀ›la bych ti Ā™íct jen pá
právĀ› k nim, k tĀ›m dĀ›tiĀ•kám. I já mám náhodou dvĀ›, rok po sobĀ› a stejnĀ› jako ty, taky první holku a pak chlapeĀ•ka. I
kdyĀ›¾ ta starší je uĀ›¾ školou povinná, velmi Ā›¾ivĀ› si pamatuju na ty šgaleje" (samozĀ™ejmĀ›
v uvozovkách)prvních let. Na rozdíl od tebe - já mĀ›la vedle sebe celou dobu manĀ›žela. I tak jsem se kaĀ›dý den v pĀ›t
odpoledne tĀ›šila, aĀ› jim koneĀ•nĀ› dám pusinku na dobrou noc; v pyĀ›amu jsem kolikrát trávil celá dny, protoĀ›¾e
prostĀ› nebyl Ā•as se pĀ™evléct. MĀ›j muĀ›¾ skoro pravidelnĀ› chodil pozdĀ› do práce... No a veškerý náš
manĀ›želský Ā›¾ivot se scvrkl na plínky, mlíko, Ā•uránky, zánĀ›ty stĀ™edních uch, konejšení uĀ™vánkĀ›, krmení - atd.
však to znáš. VĀ›bec ta doba s náma zamávala. Myslím, Ā›¾e nás oba obĀ•as napadaly
myšlenky na takový malý útĀ›k, na to, moct být nĀ›kde chvílku sám, sama, starat se chvílku výhradnĀ› o sebe, uĀ›¾ivat
jen si tak chvílku poletovat, chvílku bez dĀ›ti.... PochopitelnĀ› jsme oba zĀ›stali, vydrĀ›eli, jak jinak. Ve skuteĀ•nosti jsme to an
na chvíli nemysleli váĀ›nĀ›, protoĀ›¾e jak bychom to mohli jeden druhému udĀ›lat? Zní mi to jako naprosto stupidní úvaha...
Normální je totiĀ›¾ zĀ›stat, normální je vydrĀ›et. OstatnĀ› - charakter se jednoznaĀ•nĀ› pozná, aĀ›¾ kdyĀ›¾ dojde na to pomys
lámání chleba, Ā›¾e. A tak bohuĀ›¾el, stejnĀ› jako všichni musím napsat, Ā›¾e tvému bývalému pĀ™íteli dle mého soud
chybí normální lidské svĀ›domí. Ale to uĀ›¾ sis asi vyslechla hodnĀ›krát, Ā›¾e. Tak pĀ™ídám ještĀ› jeden pĀ™íbĀ›h, je

o mou kamarádku z dětství. Bylo mi asi jako tobě, tedy o deset minut a děti mi tehdy působily jako velmi vzdálená budoucnost. Moje kamarádka to ale brala úplně jinak. Hned po šestém měsíci se vdala a jakmile s manželem přestavěli k domku jejich rodičů patro, pořídili si první dítě a do roka druhé. Asi to nezvládali stejně jako my, u nich to však dopadlo jinak. Když jsem krátce po narození jejího druhého mimosa potkala její maminku, tak má docela šokovala novinkami: celá rozohnaná začala vykládat, jak se na její dceru ten Petr, nebo jak se jmenoval, vykašlal, jak si jednoho dne zabalil věci, odešel a nechal ji samotnou s dvěma miminkama. Tedy téměř totožný příběh, jako je ten tvůj. Detaily si už moc nepamatuju, je to dávno, ale když jsem kamarádku potkala naposledy, to už je taky nějakých pět let, dávno nebyla sama. Proč taky - je ještě mladá, pěkná. Ne, Petr se k ní nevrátil, to ne. Někdy jak se jí nakonec povedlo překlenuj to blbý a smutný období, nějak ho přešla, děti zvládla a poměrně brzy seznámila s milým a hodným mužem. Víš jen, že se k ní později nastěhoval a ona pak požádala bývalého muže o sňatek s adoptí. Stejně se s dětmi nestýkal... Jak se mají teď nevím, protože se odstěhovali všichni do většího domku v vesnici a tak se teď nevídáme. Co z toho plyne? Snad že všechno má svůj konec, i takové velké trápení jednou skončí. Terežka